

TV-avgiftslagen en rättslig black-om-foten

Om en åtgärd eller verksamhet (efter politiskt beslut som fattas i konstitutionell-demokratisk ordning) anses vara av allmänintresse, då ska den finansieras på det sätt som den rättsligt kända "allmänintresseprincipen" ger anledning till.

Många tycks ha glömt skillnaden mellan "gemensamhetsprincipen" och "allmänintresseprincipen" som trädde in ex vid förändringen av kommunallagen på 50-talet. Det som är av allmänt intresse ska finansieras med skattemedel, utifrån de normer som skattelagstiftningen följer. Man kan inte tvinga var och en att betala en avgift för något som inte definieras som "allmänintresse" och bara utnyttjas efter eget behov och önskemål. Att kräva en TV-avgift av någon som varken önskat eller bett om att ta del av TV-program är ett övergrepp. Detta ha stått inte helt men någorlunda klart vid den ursprungliga Radio-TV-lagen.

TV-apparaterna har dock successivt (med stöd av den tekniska utvecklingen) fått visa program från utländskt TV eller från privata sändningar som finansieras med reklam eller annan upphovsman. Detta gör den ursprungliga principen föråldrad och kräver en revidering.

Hittills har man gjort en bedömning av TV-avgiftplikten utifrån det faktum att den som köper en TV-apparat kan (oberoende från egenviljan) ta del av de statligt inrättade TV-program. Detta associativa resonemang är (i enlighet med retorikkunskapen) bedrägligt. Det får mig (som exempel) att tänka på när någon ber mig att få min "telefon", när jag bara är beredd att lämna "telefonnumret". Detta associativa fenomen heter "metonymi" i retorikvetenskapen och är en av de mest vilseledande tricks i vårt vardagliga umgänge. Lagen kräver dock urskillningsförmåga. Den måste vara entydig och precis, om man inte styrs av en fascistisk ideologi, som bygger just på att blanda samman päron och äpplen för att tvinga folk att lyda det som passar överheten. *Leviathan* tycks dock hålla på att få fotfäste i nutidens Sverige.

I drygt 20 år har jag och min fru (liksom många andra medborgare) valt att avstå helt från att göra oss beroende av TVn, eftersom vår tid behöver användas till viktigare saker. Vårt svar till "poliserna" från den socialt värdelösa RADIOTJÄNSTEN – som får sitt levebröd på skattebetalarnas bekostnad, genom att jaga TV-användare – har alltid varit att "Vi äger ingen TV-apparat". Slutsatsen är då lätt: saknar man TV-apparat så kan man inte se program från Svensk TV-tjänst. Jag känner dock några som inte heller ser svensk TV men har en parabollantenn och tittar på sitt hemlands-TV. Varför ska dessa betala svensk TV-avgift? I så fall ska man också betala en TV-avgift i patientavgiften, när man söker vård, eftersom vårdmottagningar har numera installerat en stor TV-skärm för att underhålla dem som sitter och väntar på läkar- eller behandlingsbesök.

Den gamla TV-avgiftsbestämmelsen har tolkats rättsvidrigt, men det drabbade knappast någon, om man kunde klargöra att en sak är att KUNNA se TV och en annan att FAKTISKT göra det. Att TV-avgiften var dessutom familjerelaterad och att man kunde se TV på annat håll än i sitt eget apparat, gör att Radiotjänsten försöker nu ändra på lagen så att varenda individ som HAR MÖJLIGHET att se på TV (oavsett om han vill göra det eller ej) ska punga ut drygt 2000 kronor om året för att försörja det gäng som kallas Radiotjänsten. (De är snarare en otjänst än en tjänst).

Tiderna ändras och teknikens utveckling ställer allt större krav på den enskilde. Särskilt den äldre generationen är utsatt en otrevlig ändring av sina vanor genom att tekniken inte kan stå stilla. Under förevändning att "förbättra" våra villkor utsätts vi för allt svårare tekniska krav och beroende, när det gäller våra mest vardagliga ärenden. Den gamla telefonin håller på att avskaffas och alla är numera beroende av en s k "mobil". Det är också numera omöjligt att klara av offentliga ärenden, få fram personliga uppgifter eller göra inbetalningar, utan att (i växande grad) tvingas använda Internet. Man kan inte klara sig idag utan att ha tillgång till en dator. Många av oss kan använda datorer som tillhör någon annan (arbetsplatsen, biblioteket eller någon närmare bekant). Nu har TV-ingenjörerna (helt oombett och ibland öönskat) sett till att det ska gå att ta del av TVn genom datorer, plattor och mobiltelefoner. Då passar Radionämnden på att försöka införa ett krav på TV-avgift från alla som har en apparat som kan få in TV-program, oavsett om man vill göra det eller ej. Enkla mobiltelefoner (som den jag har fortfarande) kommer att bli föråldrade och ej kan köpas framdeles. Man blir då tvungen att bli av med mobilen, om man inte ska betala (utomför skatten) drygt 2000 om året för en tjänst som många av oss medvetet avstår ifrån.

Radiotjänstens agerande kan betecknas som "fascistiskt" i ordagrann bemärkelse. Fascismen är en ideologi som struntar i folkets styre i demokratisk ordning och gör individen underställd statens behov. Ibland använder man ordet som skällsord, men det får inte låta oss glömma dess faktiska betydelse. Man talar ofta om fascismen förknippat med fysiskt våld och militära åtgärder, men som ideologi (utan fysiskt våld) kan fascismen genomsyra sedvänjorna och politikernas agerande. Jag är expert på vad fascismen resulterar i, när regimen är fredligt etablerad. När inbördeskriget i Spanien var över, fick ungdomarna i min generation hävda sin rätt och kämpa i en regim som behandlade folk som fårskock och tvingade oss att följa helt absurda, auktoritära och inkonsekventa bestämmelser. Jag fick personligen agera mot några sådana bestämmelser och lyckades ibland, genom att tvinga byråkraterna – som endast var en lydlig redskap i systemet – att föra ett resonligt samtal och avslöja för dem att det var bättre att vara konsekvent i sitt handlande, även när man inte godtar en demokratisk ordning. Den typ av bestämmelser som nu exemplifieras i den rådande TV-avgiftslagen tillhör den typen av åtgärder som främjar asociala beteenden som fusk, kryphål och, i värsta fall, terrorism.

Sverige saknar dessvärre en författningsdomstol. Om det politiska etablissemanget, som påstår sig representera oss, inte vill ta sitt förnuft till fånga, då måste vi söka oss till överordnade rättsskydande instanser, ända upp till Europadomstolen, om så krävs.

José L Ramírez

socialdemokratisk kommunstyrelseledamot 1970-1980,
arbetarekommunstyrelseledamot och viceordförande samt föreningsordförande
(trots en del av etablissemangets motstånd).
(En saklig referent är Thage G Peterson)